

פֶּרֶק רֵאשׁוֹן

זָנַב שְׁעִיר וְכִפֵּר בְּעִיר

"עַץ הַתְּפוּחַ שֶׁל מִשְׁפַּחַת הַרוֹשׁ עוֹמֵד לְמוֹת!" אֶת הַהוֹדָעָה הַדְרָמָטִית הַזֹּאת מְסַר רֵאוּבֵי בְּקוֹל קוֹדֵר בְּתַחֲלַת הַכְּנוֹס שֶׁל הַחֲבוּרָה, שֶׁהִתְקַיֵּם בְּצָרִיף הָעֵץ שֶׁל הַקְּבֵלָן 'קְדוּשׁ'.

אֶת הַצָּרִיף הַנֶּהְדָּר, שֶׁקְדוּשׁ עָדִין לֹא פָּרַק אַחֲרֵי שְׁסִיִּים לְבָנוֹת בְּרַחוּב הַדּוּכִיפַת, גָּלָה רֵאוּבֵי, שֶׁמִּשְׁפַּחְתּוֹ עָבְרָה לְגוֹר בְּשִׁכּוּנָה הַחֲדָשָׁה בְּקִיץ הָאֲחֵרוֹן – בְּאַחַד מִשְׁטוּטֵי בְּשִׁכּוּנָה.

רֵאוּבֵי הוּא טְפוֹס כְּזֶה, שֶׁבְּכֹל מְקוֹם בּוֹ הוּא מְבַקֵּר, הוּא רֵאשִׁית כָּל הוֹלֵךְ לְבַדֵּק אֶת הַשְּׂטִחַ וְלִלְמַד אוֹתוֹ. כִּי הוּא מְגַלֵּה הַמּוֹן דְּבָרִים נִפְלְאִים וּמִשְׁתַּף בָּהֶם אֶת שְׁלֹשֶׁת יְדִידָיו.

אַחֲרֵי שֶׁהִתְקִינוּ מִנְעוּל וְתָלוּ וִילוֹן עַל הַחֲלוֹן שֶׁל הַצָּרִיף, הִנֵּה לְאַרְבָּעָה מְקוֹם נֶהְדָּר, הַרְחַק מְאֻזְנִים בְּלִתֵּי רְצוּיוֹת. אֶת אֶפְלוּלִית הַצָּרִיף הָאִיר פָּנַס חֲרוֹם שֶׁהַחֲבוּרָה קָנְתָה בְּכּוּחוֹת מִשְׁתַּפִּים, וּלְפִי הַתּוֹרָה הֵם הַטְּעִינוּ אוֹתוֹ בְּבֵיתָם.

"בְּרוּךְ דֵּין אֲמַת!" גַּחַךְ יְדִידָהּ.

"מִי זֶה מִשְׁפַּחַת הַרוֹשׁ?" תָּהָה אֵלָי.

ואבי רק קמט את המצח שלו, שנואָה כַּעַת כְּמוֹ גְּלִים שֶׁל יָם
וְנִסָּה לְהִזְכֵּר אִם שָׁמַע אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה אִי פַעַם...

אַרְבַּעַת הַחֲבֵרִים שֶׁהִתְפָּרְסְמוּ לֹא מִכָּבֶד כַּחֲבוּרַת 'לֹא אִיר"א',
נָצְלוּ אֶת הַשְּׂמֵשׁ שֶׁזָּרְחָה מְבִישֵׁת אַחֲרֵי שְׁלוֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים שֶׁל
גֶּשֶׁם, וְהִחְלִיטוּ לְהַפְגִּישׁ כְּמִיָּמִים יְמִימָה. בְּסִתָּר לְבוֹ חֶשֶׁשׁ אֵלֵי שָׁהֵם
הוֹלְכִים לְהִשְׁתַּעֲמֵם בְּיַחַד כַּהֲגֹן, וְהִבִּיא שְׂקִיק שֶׁל גְּרַעֲיָנִי אֲבֵטִיחַ
כְּדֵי לְפַצֵּחַ אוֹתָם כְּעֶסוּק מוֹעִיל, אֲבָל הוֹדַעְתוּ הַדְרַמְטִית שֶׁל רְאוּבֵי
הַשְּׂפִיחָה מִלְּבוֹ אֶת הַגְּרַעֲיָנִים, שֶׁנִּוְתְּרוּ עִמָּךְ בְּכִיס הַמְּעִיל.

רְאוּבֵי נִסָּה לְסַפֵּר אֶת כָּל מָה שֶׁיִּדְעֵהוּ, אֲבָל מֵהֵרָ מְאוֹד גְּלוּ הַיְלָדִים
שֶׁהִיָּדְעוּ שֶׁלּוֹ מִגְּבֹל בְּיוֹתֵר, וְחוּץ מִשֵּׁם הַמְּשַׁפָּחָה שֶׁל הַעוֹלָם הַחֲדָשִׁים
וְהַעֲבָדָה שֶׁהֵם הִגִּיעוּ לִפְנֵי שָׁבוּעִים מִצָּרְפַּת כְּדֵי לְהִתְגוֹרֵר בְּיוֹלָה
הַמְּשַׁפָּצָת, שֶׁעֲמָדָה שׁוֹמֵמָה בְּמִשְׁךְ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה - הוּא לֹא
יִוְדַע דָּבָר.

עַץ הַתְּפוּחִים הַגּוֹסֵס, עוֹרֵר אֶת תְּשׁוּמַת לְבוֹ בְּמִרְאֵהוּ הַמְּסֻכָּן
כְּאִשֶּׁר חֲלָף לִיד הַיּוֹלָה, וְהוּא הִחְלִיט לְשַׁתֵּף בְּכַף אֶת הַחֲבוּרָה
הַתּוֹסֶסֶת שֶׁבְּצָרִיף.

"אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁכִּדָּאִי שֶׁנִּצָּא לְשִׁטַּח וְנִבְדָּק אֶת הָעֵנִיָּנִים מִקְּרוֹב!"
אָמַר רְאוּבֵי, "אוּלַּי נוֹכַל לְהַצִּיל אֶת הָעֵץ וְלָגֵרֵם לוֹ לְפָרַח מְחֻדָּשׁ?"

יְדִידָה טָמְנָה אֶת יָדָיו בְּכִיסֵי מְעִילוֹ. לְמִרוֹת הַשְּׂמֵשׁ הָיָה קָר בְּחוּץ,
וּמִמֶּשׁ לֹא הָיָה לוֹ חֶשֶׁק לְעֲזֹב אֶת הַצָּרִיף הַמוֹגֵן. אֲבָל שְׁלֶשֶׁת חֲבֵרָיו
כָּבֵד הָיוּ בְּחוּץ, וְהוּא יָצָא בְּמִהִירוֹת אַחֲרֵיהֶם. לֹא הִרְחַק מִבֵּיתוֹ
הַחֻדָּשׁ שֶׁל רְאוּבֵי הַתְּפֵתֶל כְּבִישׁ צָר, שֶׁהוֹבִיל לְרַחֹב תַּחְתּוֹן. הִרְחוּב,
שָׁבוּ הָיוּ אֶךְ וְרַק בְּתֵים נְמוּכֵי קוּמָה, נִקְרָא בְּשֵׁם 'פְּשׁוּשׁ' כְּשֵׁם

צפור שיר זעירה, ונראתה ממש כמו כפר מטפח ונאה. ליד ביתם של ההרושים נערמו ארגזים רבים, ובמרחק מה עמד עץ תפוחים לא גבוה, שפה ושם בצבצו עליו עלים צעירים ורכים, שהבטיחו צל ופרות בקיץ הבא.

”למה אתה חושב שהעץ עומד למות?” תהה ידידה בקול חמור.

”מר הרוש מתפלל בבית הכנסת שלנו, ושמעתי אותו שואל את גדעון הגנן איך אפשר להציל את העץ...” הסביר ראובי.

”אמאל’ה!” קרא פתאום ידידה ובפנים חורות הצביע על זנב שבלולי שהתנוף ממשי מעל ראשם.

”מממה זה?” נחרד גם אלי, ששנא מאז ומתמיד לפגוש חתול בחדר אשפה אפולוי.

”זזההה מממשהו שער וזריז!” נסה ידידה להגדיר את היצור המסתורי שעל עץ הארן.

קולות ורחשים עלו מבין הענפים. מישהו העפיל עליהם מעלה מעלה. הארבעה היו כה שקועים בעץ ובמי שמסתתר עליו, עד שלא הבחינו כלל במר הרוש היוצא מן הבית בלויית ילד כבן גילם.

”הו, הנה ילדים נחמדים, אולי יהיו חברים של מישל?” הקפיץ אותם קול מתנגן במבטא צרפתי מדגש. הארבעה מצאו את עצמם מביטים במר הרוש ובנו, שלטש עליהם עינים עגלות ומבהלות. היה זה ידידה שצעד קדימה והושיט יד לנער הזר, מוכיח בכך פי פניהם לשלום. אחר כך הוא הסביר לחבורה, שכמי שגדל בבית של גדולים, התאמן הרבה בהכרזות רשמיות כאלו, וכך לא

התבלבל ועשה בדיוק את מה שהתבקש.

מישל נסה לומר משהו בצרפתית ואבא שלו תרגם: "הוא מאוד שמח לפגוש אתכם... אנחנו יוצאים כעת, אבל אולי מחר תבואו לבקר אותו?"

"בשמחה!" אמר ראובני, אחר כך הוא בחר את מישל ושאל: "איפה הוא לומד?"

"עדין אין לו מקום מסדר," השיב מר הרוש, "אבל המליצו לנו מאוד על תלמוד תורה 'אורה זו תורה' ואנחנו מזמנים מחר לראיון אצל המנהל".

"יפי!" קראו אלי ואבי ביחד, "כלנו לומדים בדיוק שם! נשמח אם מישל יבוא ללמד בפתה שלנו... יש לנו מורה נהדר בשם הושע שבודאי יקבל אותו מאוד מאוד יפה!"

רצף של מלים בצרפתית ו... חיוך זרח על פניו של מישל.

"הי, מה זה?" קפץ ראובני ממקומו, "מישהו זרק עלי את האצטרבל הזה!"

כלם נשאו את ראשם אל העץ העבות. העלוה הסמיכה הסתירה את הנעשה בין הענפים, אבל ברור היה להם שהיצור, שאת קצהו הצליחו לראות קדם לכן, יושב שם וצופה בהם.

"לה פרימאט" אמר מישל בחיוך, ואביו תרגם: "זה הקוף..."

אלי וידידה קפצו ממקומם ומהרו למצא מחסה מאחורי הגדר.

ראובי הביט למעלה בחשש ומר הרוש מהר להרגיע: "הוא לא עושה שום דבר, בסך הכל קוף קטן, כנראה של אחד השכנים..."

באותו רגע נשמעה נעירת חמור. הפעם גם ראובי נבהל עד עמקי נשמתו, אבל מישל הצביע על עדר העזים במורד ההר, פולט מלים צרפתיות צפופות.

הילדים הביטו מרתקים בעזים המתקדמות בקצב, ועד מהרה נראה הרועה – נער כבן גילם רכוב על חמור אפרפר.

"אתה בטוח שהשכונה הזו שייכת לעיר?" תהה דידיה בקול.

"יפה, נכון?" חיד ראובי. "שלוח ומרחבים – אבל לא רחוק מדי. והרועה, הוא בטח מן הכפר שם למעלה..."

"אנחנו ממהרים, אז... להתראות מחר," נפרד מהם מר הרוש, והחבורה המשיכה להביט בעזים, נשבת בקסמן ושוכחת לגמרי את עץ התפוחים המצפה לישועה.

"תראו, הוא יורד..." לחש ראובי לחבריו ומהר להוסיף אזהרה, "תסתובבו לאט לאט, כדי שהקוף לא יברח..."

אלא שהקוף היה זריז מהם.

"לא! גנב! הצילו! זה שלי!" צעק אלי, רואה את שקיק גרעיני האבטיח שהניח על הגדר - נעלמת עם הקוף במורד הרחוב.